Ἀνδρέας [illegible]

3769

Ἐπισημείωσις εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ σοφωτάτου Εὐγενίου τῷ ͵αψξ΄ ἐκφωνηθέντα λόγον ἐν τῷ Πατριαρχείῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου (α).

(α) Καὶ ταύτην τὴν ἐπισημείωσιν ἔγραψεν ὁ ἀοίδιμος ἐν τῇ Εὐαγγελικῇ Σάλπιγγι (Τόμ. Β. σελ. 234 - ἔτ. 1828), ἐκδιδούσῃ τὸν λόγον Εὐγενίου τοῦ ἀεὶ ἐκ χειρογράφου πλήρους σφαλμάτων· ἅπερ αὐτὸς διορθώσας, προσθεὶς σὺν τῶν μνημονευομένων γραφικῶν τόπων καὶ ~~καὶ~~ τινὰς ἐπαγωγικὰς ὑποσημειώσεις. Ὅτι δ' εὐθὺς ἐν ἀρχῇ κ' ἕνα χρόνον ὕστερον (τῷ 1761) ἐπὶ τῆς Ἰωαννικίου Πατριαρχίας ἐξεφώνησεν ἄλλον πανηγυρικὸν εἰς τὸν Ἀπόστολον Ἀνδρέαν Ἀνδρέας ὁ Κορνήλιος ἐκ Ζακύνθου, ἱεροκήρυξ τῆς Μ. Ἐκκλησίας, μαθητὴς δὲ τοῦ Εὐγενίου γενόμενος· ὅστις μνημονεύει καὶ τὸν ἀνωτέρω λόγον τοῦ διδασκάλου, θαυμάζων αὐτὸν σοφώτατον ὀνομάζων. Ἔχει δὲ καὶ ὑποσημείωσιν ἐξ ἧς μανθάνομεν, ὅτι ὁπότε τὸν πανηγυρικὸν τοῦτον ἐξεφώνησεν ὁ Εὐγένιος, παρῆσαν εἰς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν ἀκροαταὶ καὶ ὁ ἀοίδιμος

Ἀνδρέας ὁ [illegible] (Χορτατζῆς)

Κ. Οἰκονόμου Τὰ σωζόμενα ἐκκλησιαστικὰ τόμ. α. σ. 521

τῆς Ῥωσσίας καὶ πολλῶν ἄλλων ξένων πολιτειῶν οἱ ἐπισημότεροι. Βλ. Λόγιον Ἰωάσαφ. Τομ. Β. σελ. 23. Ἐκδ. Ἐνετίησι 1788. μετά τινας δ' ἄλλας ἃς ἴδοι ἂν ὁ βουλόμενος ἐκεῖ, προστίθησι (σελ. 259) καὶ τὴν ἑξῆς, ἣν χάριν τῶν φιλολογούντων καὶ μὴ κεκτημένων τὴν [illegible] μετατυποῦμεν. Ἡ συνήθεια αὕτη (ἣν ὑποσημειούμενος, τὰ ἐπὶ ἀναφερόμενα μυστήρια κατηγόρια) καὶ μέχρι σήμερον τοὺς προσερχομένους φίλους καὶ συγχαίροντας τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ διὰ τὴν τοῦ [illegible] καὶ Πρωτοσυγκέλλου τὴν ἑορτὴν προσφέροντες μετὰ τῆς ἄλλης συνήθους φιλοφροσύνης καὶ τὰ ἄνω εἰρημένα μυστήρια κολλύρια (τὰ παρὰ πολλοῖς βαρβαρικώτερον λουκμάδες, τοῦτ' ἔστιν ἔμπαστοι, ἐνθέσεις, ὡς ἰσομεγέθεις ἰνδίκους, τῆς καινότερον βουκιας καὶ χαλβάς ἢ καγίας παρὰ τὸ κάπτω, ὡς καὶ τὸ ἔμπαστος ἐκτοῦ ἐμπάστω). Ἀλλὰ τί βλάπτει, ἂν τὰ σφαιροειδῆ ταῦτα γλυκίσματα μονομερῶς καὶ πρὸς διάκρισιν τῶν ἄλλων κολλυρίων μετονομάσομεν ἐγκρίδας ὁποῖαι ἦσαν ἴσως καὶ αἱ ἐγκρίδες τῶν παλαιῶν; «Ἐγκρίδες, πέμμα ἐλαίῳ ἑψόμενον καὶ μελιτούμενον». Ἡσύχ. Βλ. καὶ Ἀθην. ιδ, 645 Σχολιασθ. εἰς Ἰλιάδ. Σ. σελ. 1188. Ἐξόδ. ις, 31 Ἀριθμ. ια 8 Σουίδ.) Ἐγκρις.

Τοῦτον δ' οὖν τὸν λόγον ἐκδοὺς τῷ 1838 ὁ μακαρίτης Αἰνιὰν Ἀθήνησιν (ἐν Συλλογῇ ἀνεκδ. συγγρ. τοῦ Βουλγάρ. κτλ. Τόμ. Α. σελ. 64) ἐξ ἄλλου χειρογράφου, οὐ μόνον οὐδὲν ὠφελήθη ἐκ τοῦ προεκδεδομένου, καίτοι ἴσως τῆς ἐκφωνήσεως φέροντος καὶ σημειωτέρου ἅμα καὶ ὀρθοτέρου ἐν πολλοῖς ὄντος (— ἐμή, νὴ Δία, νοήσει τις περὶ τοῦ ἐκδεδομένου σημειοῦται αὐτόν (σελ. 65) τὰ κεφάλαια αὐτὰ ὁρίζουσα εἰς ἄλλο χειρόγραφον κτλ.!), ἀλλ' οὐδὲ γοῦν ἐσημείωσεν ἐν τῷ προλόγῳ αὐτοῦ ὅτι πρὸ ἑνὸς ἔτους ἦν ἐκδεδομένος, καίτοι ἐν τῇ προαγγελίᾳ αὐτοῦ (βλ. αὐτὴν ἐν Εὐαγγ. Σάλπιγγ. Περιοδ. Β. σελ. 326) φαίνεται εἰδὼς τὴν πρὸ ὀλίγου ἔκδοσιν αὐτοῦ. Καὶ ἄλλα δέ τινα περὶ τὴν ἔκδοσιν ἐκείνην μᾶλλον ἐξ ἀμελείας καὶ ῥᾳστώνης ἡμαρτεῖν, ὡς μὴ ὤφειλεν ὁ ἀνήρ. Σημ. Ἐκδ.